

A hand is shown from the top, holding a bright, glowing yellow lightning bolt. The lightning bolt is coiled around the hand and extends downwards, ending in a sharp point. The background is a city skyline at sunset, with buildings and a river reflecting the orange and red sky. The overall mood is dramatic and intense.

TEMNÉ NADÁNÍ

— — — — —

ZÁŘÍCÍ
RUIINY

VIC JAMESOVÁ

FRAGMENT

Temné nadání – Zářící ruiny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vic Jamesová
Temné nadání – Zářící ruiny
Copyright © Albatros Media, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TEMNÉ NADÁNÍ

ZÁŘÍCÍ
RUINY

VIC JAMESOVÁ

FRAGMENT

Copyright © 2018 by Vic James Ltd

Translation © Milena Hordinová, 2020

Cover photos © Marc Dietrich; marcin jucha; Luciano Mortula – LGM; Stock2You; Martin Capek;
Stone36; run4it; Dainis Zvingulis / Shutterstock.com

ISBN 978-80-253-4706-5 (epdf)

ISBN 978-80-253-4707-2 (epub)

ISBN 978-80-253-4708-9 (mobi)

*Pro Hilary a Gilese,
staré a drahé přátele.
Děkuji, že jste mi věřili.*

PROLOG

MIDSUMMER

Snubbing Post ve Vauxhallu, který leží dole po proudu Temže, je šikovné místo, pokud tě hledá celý Londýn. Hospoda tu stojí několik staletí a její malá okna, zevnitř začouzená kouřem z dýmek a zvenčí výfukovými plyny, jsou prakticky neprůhledná.

Okolo velkého stolu v místnosti v prvním patře sedělo šest lidí.

Jedna osoba však chyběla a Midsummer se snažila nedat najevo svoji úzkost.

Renie dostala přesné pokyny, jak tohle místo najde, ale už měla čtvrt hodiny zpoždění. Jenže ona si vždycky dělá, co chce. Určitě se brzy ukáže.

Seděl tu její strýc Wesley i mluvčí Dawsonová. Další tři patřili k Midsummeriným spolehlivým kontaktům z pracovních táborů. Byli tu Emily z Extonu v Devonu, Mac z Auld Reekie, pracovního tábora v Edinburghu, a Bhadveer z Portisbury, pekelné díry mezi

Bristolem a Cardiffem. Všichni se zabývali pašováním zboží do táborů a lidí ven. Občas prováděli sabotáže. Většinou šlo o vadné nástroje a zničenou kariéru surových strážných.

Otevřený odpor však nikdy na seznamu neměli. Dokáže to Midsummer změnit?

„Půjdu rovnou k věci,“ řekla jim. „Krvavé slavnosti jsou odporné. V parlamentu se šeptá, že to, co přijde příště, bude ještě horší. Musíme s tím skoncovat.“

Meilyr Tresco a Dina Matraversová jsou mrtví. Můj milovaný strýček, bývalý kancléř, je mrtvý. Nikomu z nás, Mocných, se situaci nepodařilo napravit, nebo neudělal, co bylo v jeho silách. Omlouvám se za naši domýšlivost. Mysleli jsme si, že tenhle boj vyhraje sami. Jen kvůli *nam* může Jardine ospravedlňovat svoje přísná opatření vůči *vám*.“

Mac ji upřeně pozoroval. V modrých očích se mu zračilo odhodlání. Emily přikývla.

„Ale já to nevzdám,“ pokračovala Midsummer. „Za pár měsíců čeká moje přítelkyně naše první dítě a náš potomek se narodí bez Síly. Nejsem tu jako Mocná, která vám chce rozkazovat. Jsem tady jako matka a žena, která mockrát viděla, jak nucené práce dokážou lidi zlomit. Chtěla bych vás požádat, abyste mi dovolili bojovat *s vámi*. Pracovat *pro vás*, abychom společně zlepšili podmínky v naší rozpadající se zemi.“

Už přestaň, říkala si v duchu Midsummer. *Nesmíš být Mocná, která se snaží prosadit svoji vůli. Poslouchej.*

Narovnala se na barové židli a čekala. Snažila se nehrát si s kroužkem ve rtu.

Když promluvili, pozorně je poslouchala. Ptali se *co, kde, kdy*, ale ze všeho nejvíc *jak*?

„Obyvatelé Skotska se už teď ptají, kdy budou mít vlastní Krvavé slavnosti,“ řekl Mac.

„To bych taky ráda věděla,“ přidala se Emily a předklonila se.

V té chvíli zazvonil Midsummer mobil zastrčený v levé kapse na boku. Mívala u sebe tři telefony a vždycky přesně věděla, čí čísla na každém z nich má. Telefon na levém boku sloužil pro tajné kontakty. Okamžitě hovor přijala.

„Mají Renie.“

„Jone, to jsi ty?“

Všimla si, jak se mluvčí při vyslovení synova jména narovnala.

„Ochranka ji načapala u zadního východu z Domu světla. Toho u řeky. Právě tam běžím. Můžeš přijít?“ zeptal se.

„To je složité. Pro tvoji šéfovou jsem nepřítel číslo jedna.“

Midsummer se snažila najít nějaké řešení a její mozek pracoval na plné obrátky. Přistoupila ke starému posuvnému oknu výčepu a volnou rukou ho otevřela. Skvělé. Požární schodiště, které vedlo ze střechy, bylo na svém místě. Přidržela telefon ramenem, vyhoupla se na okno a vyběhla po schodišti nahoru.

„Kde jsi?“ chtěl vědět Jon. Slyšela, jak prudce oddychuje. Bylo jasné, že běží. „Znají Renie z Krvavé slavnosti, dovedou ji přímo k Boudě. Ale možná se mi podaří tomu zabránit a dostanu ji pryč. Když se o tom dozví Bouda, řeknu, že si ji s někým spletli. Uvěří spíš mně než nějakým strážným.“

„K čertu, co tam Renie dělá?“ zeptala se Midsummer.

Vtom jí všechno došlo a zatrnulo jí. Ta holka hledá Abigail.

Po útěku z náměstí Gorregan si dávala za vinu, že nedokázala vytahnout svoji kamarádku na jednoho ze lvů, a byla přesvědčená, že Abi znovu zatkli. Věděla, že pod kanceláří Boudy jsou cely, ve kterých strávila, společně s muži z Bore, noc před Krvavou slavností. Chtěla se dostat do parlamentu a pokusit se Abi zachránit.

„Zkusím odvést jejich pozornost a získat ti čas. Zavěs. Utíkej – utíkej!“ vykřikla Midsummer, než vrátila telefon do kapsy a vyšplhala na střechu.

Snubbing Post byla stará námořnická hospoda a stála hned u Temže. Byl odtud krásný výhled na Dům světla na druhém břehu řeky.

Těsně u špinavé vody Midsummer zahlédla tři zápasící postavy. Renie bojovala ze všech sil, ale oba muži měli velkou převahu, takže brzy bude po všem.

Mocná zvedla oči ke střeše velkého debatního sálu, našla, co potřebovala, a vyslala přes řeku svoji Sílu. Její cíl se krčil na jednom konci střešního štítu. Její vědomí do něj plnou silou narazilo a probudilo ho, a Midsummer sebou cukla. Byl mnohem větší než lvi, které oživila na náměstí Gorregan. Dlouhý a mocný. Cítila, jak si protáhl těžké zadní nohy, drápy zaškrabal o střechu a otevřel obrovské čelisti.

Midsummer se roztrásla a vyslala Sílu ke dvěma širokým křídům. Jakmile její vůle naplnila tělo tvora od čenichu až po konec šupinatého ocasu, přinutila ho sklopit křídla.

Vtom zaslechla, jak někdo zalapal po dechu. Vedle ní stály s pusou dokořán mluvčí Dawsonová a Emily.

„To je...“ ozval se hlas zdola. „Teď to je *drak*?“

Překvapeně hvízdal, ale Midsummer ho nevnímala. Ochranka už táhla Renie zpátky k zadnímu vchodu do parlamentu.

Rychleji. Musí pracovat rychleji. Nejdřív si musí být jistá, že má tvora pod kontrolou. Jestli draka povede špatně, mohl by narazit do budovy a pak rozmačkat Renie i strážné, kterým nechtěla ublížit.

Pospěš si, Jone, pomyslela si Midsummer, když obloukem poslala bestii přes střechu parlamentu.

Strážní se zastavili a ohromeně se podívali nahoru. Jenže Midsummer nechtěla, aby obrovský tvor popadl Renie do pařátů, protože by mohl poškrábat její pohublé tělo, nebo jí prorazit lebku. Drápy by jí mohly polámat kosti, nebo ji upustit.

Midsummer *nechtěla* riskovat, ale bude *muset*, pokud to bude jediný způsob, jak odtamtud Renie dostat.

Otočila tělo draka a poslala ho níž. Renie se vytrvale bránila. Určitě využije příležitost, kopne muže do holeně, nebo je kousne do ruky a uteče.

Vtom se na nábřeží přiřítíl Jon.

Přiložil obě ruce k ústům a něco křičel. Nejspíš přikazoval strážím, aby Renie pustili. Srdce Midsummer se vznášelo společně s pozlaceným zvířetem. Jon odtamtud může Renie dostat. Může ji bezpečně odvést a Boudu pak zmate historkou o falešné identitě: to dítě neuprchlo z Krvavé slavnosti. Byl to jen nějaký teenager, který neuposlechl výzvy.

V tu chvíli Midsummer koutkem oka zahlédla záblesk světla blondatých vlasů.

A pak něco prudce vylétlo z řeky a narazilo do draka.

Midsummer se prohnula a zasténala. Cítila, jak se jí sevřela hrud' a zachvátila ji panika. Praštila se do čela, aby se vzpamatovala.

Soustřed' se.

Na terase stála Bouda Matraversová. Ruce měla zvednuté, jako kdyby dirigovala vítr a oblohu.

Ale vzduch nebyl živý, kterému poroučela. Bouda vyrvala kus řeky, zkroutila ho do spirály a poslala nahoru.

Hrozivě pokroucený proud vody utvořil dlouhou páteř monstra. Za hlavou obrovského hada se zvedly ostny, mezi ostrými ledovými zuby se objevil rozeklaný jazyk. Na zádech se mu roztáhla dvě široká křídla a nekonečně dlouhý ocas narazil na hladinu řeky.

Bájný okřídlený had.

Midsummer netušila, že Bouda něco takového dokáže. Nikdo nevěděl, čeho je ta ženská schopná, dokud včera na Gorreganu nezvedla ničivou vodní stěnu. A teď tohle. Oslnivého netvora prostoupila obrovská Síla, která se rozlila jeho vodnatým tělem.

Netvor naháněl hrůzu. Navíc zkřížil její plány.

Midsummer stékal po čele pot a svědil ji na vyholené hlavě. Její drak se kroutil v sevření netvora. Bouda už Renie zahlédla. Žádné Jonovy báchorky ji nezachrání. Strážní se probrali z překvapení a vlekli Renie nahoru po schodech, pryč z nábřeží. Zbyla jí jediná šance. Midsummerin drak se musí osvobodit a odnést ji pryč.

Midsummer švihla zadními nohama draka. Okřídlený had zavřeštěl, až se v řece zčeřila voda, pak sklonil hlavu a zacvakal zuby. Některé z ledových zubů našly svůj cíl a Midsummer se kousla do jazyka, aby zadusila výkřik. Cítila se tak hrozně i Bouda? Musela se taky vcítit do svého výtvoru, aby ho mohla ovládat, nebo to byla pouhá zbraň?

Nezbývalo moc času. Strážní dotáhli Renie na terasu. Jon se s nimi začal dohadovat, ale nedokázal je zastavit, protože jeden z nich měl pistolí. Síla z Midsummer pomalu vyprchávala.

Okřídlený had, jako kdyby cítil vítězství, zesílil svoje sevření. V tom okamžiku si Midsummer uvědomila, co musí udělat.

Přikázala drakovi, aby se nahrbil a spustil křídla. Nadechla se a dovolila vodnímu monstru, aby jejího draka vyneslo nahoru. Okřídlený had se hned pokusil obtočit ochablá křídla a Midsummer cítila, jak jeho stisk povoluje.

Jakmile je monstrum triumfálně stisklo, Mocná roztáhla drakovy obrovské perutě, křídla vylétla vzhůru a propíchlá zářícího plazu. Had se rozpadl na jiskřící spršku kapek, které ve vzduchu utvořily duhu.

Midsummer zavravorala. Okamžitě ucítila, jak se k ní vztáhly ruce ostatních lidí na střeše a podepřely ji. Ale nebyl čas na oslavu ani na sledování Boudy. Midsummer se otočila a snažila se najít Renie. Už nepochybovala, že dokáže ovládat draka, který má dívku odnést do bezpečí.

Jenže Renie i strážní zmizeli z dohledu.

PRVNÍ KAPITOLA

„Jsi vzhůru!“ řekl nějaký hlas, když Abi otevřela oči. Daisy skočila na postel a objala ji. „Spala jsi až do oběda.“

Abi se nadzvedla, aby se uvolnila z objetí, ale pak se zase schovala pod přikrývku, když zjistila, že v ložnici stojí další lidé.

„Při probuzení obvykle nemívám obecenstvo.“

„Vidíš,“ obrátil se Gavar Jardine ke starší ženě, která stála vedle něj. „Říkal jsem, že to bude zase ta stará Abigail.“

Žena se usmála. Při pohledu na její laskavou tvář si Abi na všechno vzpomněla: viděla, jak ji Gavar na Gorreganu tahá z trosek. Jak sedí na motorce. Jak odjeli na venkov a před nimi se vynořil dům, ve kterém žije Gavarova stará chůva, Libby a teď i Daisy. Přesně jak Gavar slíbil. A nakonec ta neuvěřitelná radost ze shledání s malou sestrou.

Abi si dala horkou sprchu a spláchla ze sebe špínu a krev z Gorreganu. Nedokázala však ze sebe smýt bodavou bolest z toho, že byla

svědkem, jak lidé vrážejí nože do člověka, který se nemůže bránit. Jako kdyby to bylo nějaké zvíře. Je jedno, jaké zločiny spáchal. Nemohla se zbavit dech beroucí hrůzy, že ona měla být další.

Nejhorší ze všeho byla svíravá bolest v hrudi, když si vzpomněla na Jennerovu zradu. Slíbil jí bezpečný úkryt, a pak ji vydal svému otci. I když unikla nožům a davu na Krvavé slavnosti, cítila, že poslední události z ní něco vyrvaly: její srdce.

Nebyla schopná zastavit slzy, dokud se u ní neobjevila tahle stará žena s měkkou čistou noční košilí, hrnkem heřmánkového čaje a dvěma prášky na spaní.

Abi si je hned vzala, odešla nahoru to tohoto malého pokoje pro hosty, a upadla do bezvědomí.

„Děkuju,“ řekla přes sestřino rameno staré chůvě. Vzpomněla si, že se jmenuje Griffith. „Přesně tohle jsem potřebovala. A taky děkuju, že jste mě nechala ve vašem domě.“

„Mně neděkujte,“ řekla Griffith. Její vrásčitá tvář se nakrabatila. „Poděkujte panu Gavarovi.“

Abi se k němu otočila. Ta pyšná tvář i vysoká postava naháněly jako vždycky strach, ale jeho výraz nebyl tak povýšený, jak byla zvyklá. V náruči držel svoji malou dceru.

„Nevím, jestli pro to najdu slova,“ vysoukala ze sebe Abi. „Vy jste nezachránil jen mě. Tím, že jste zastavil Krvavou slavnost, jste zachránil nás všechny.“

Abi cítila, jak ji její sestra pevně objala. Dědic Kynestonu naklonil hlavu.

„To by měl udělat každý.“

„Ale nikdo jiný se toho neodvážil. Jen vy.“

„Dobrá.“ Gavar si odkašlal. „Griff ti našla nějaké oblečení. Přijď se dolů najíst a pak se dohodneme, co dál.“

Jakmile všichni zmizeli, Abi se umyla a natáhla na sebe sukni a vytahaný svetr, které jí přinesla Griff. Podívala se do zrcadla a uviděla záplavu prodloužených vlasů, kterými před pouhými pár dny změnila svůj vzhled.

Uvědomila si, že někteří lidé skrývají své pravé já ve své myslí a neukazují ho ostatním. Jak se mohla v Jennerovi tak mýlit? *Jak?*

Teď už jí to bylo jasné. Krmila se pohádkami. Všemi těmi romány o krásných Mocných mladících. Jenner jako kdyby vystoupil přímo z jejich stránek. Chybějící síla byla žalostná vada, se kterou byl tak zranitelný. Tak milý. Jak mohla být takový blázen?

Teď našla útočiště a celou noc prospala, ale pořád to nebyla ta „stará Abigail“. Nikdy už to nebude ona. Stará Abigail umřela na náměstí Gorregan. Zradily ji vlastní romantické představy.

Abi odpustila svému bývalému já jeho naivitu, ale truchlit pro něj nebude.

V kuchyni na ni dýchla až neskutečná domácí atmosféra. Ti čtyři by mohli být rodinou: mladý otec, jeho dvě dcery a babička, která u sporáku dělá míchaná vejíčka. Abi se k ní připojila.

„Můžu pomoci?“

„Proboha, ne. Sedněte si a jezte.“

Abi ji poslechla. Přesně takhle dělávala vejce matka. Se spoustou másla. Abi většinou namítala, že v nich je spousta cholesterolu a nasycených tuků, jenže teď zjistila, že je možné umřít mnohem horší smrtí, a tak si jich na toast nandala pořádnou vrstvu.

Podle toho, co Luke vyprávěl o životě v pracovním táboře, v Mill-

mooru takovéhle večere nemají. Bydlí vůbec matka společně s otcem? U manželských párů to většinou bývá zvykem, ale je možné, že lidé, kteří je tam poslali, se jim budou chtít pomstít.

Ať už jsou rodiče spolu, nebo je rozdělili, Abi doufala, že se v poslední době nedívali na televizi. Už tak pro ně bylo hrozné vědomí, že Luke je uvězněný u Crovana. Nechtěla ani pomyslet, co by s nimi udělala zpráva o jejím osudu. Pochybovala, že by Jardinovi veřejně přiznali, že se jí podařilo uprchnout.

„Co říkají ve zprávách?“ zeptala se. „O tom, co se stalo na náměstí. Pochybuju, že v televizi vyprávějí, jak Midsummer Zelstonová oživila lvy a jak jsme všichni utekli.“

Gavar se zamračil.

„V poledne můj bratr přečetl oficiální prohlášení. Ve vymyšlené omluv začíná být dost dobrý.“

Jenner, pomyslela si Abi. *On mluví o Jennerovi.*

Přitiskla palec na ostré hroty vidličky a počkala, až se její divoce tlukoucí srdce uklidní. Gavar zatím poslal obě dívky do zahrady.

„Můj zásah nazval ‚dětinským chováním milujícího otce‘,“ pokračoval Gavar. „Údajně se mi zdálo, že jsem v davu uviděl svoji dceru, a chtěl jsem jen přerušit popravu, dokud ji někdo neodvede. Terořisté využili situaci a hodili na pódium a mezi lidi zápalnou bombu. Moje žena všechny zachránila, když za pomoci Síly roztrhla fontánu a udusila plameny. Taky přichystala past na uprchlíky, které se okamžitě podařilo znovu chytit. Pochopitelně, všude je plno fotek vodní stěny. Kamery Boudu milují.“

„A lidi tomu věří?“

„V médiích to opakují pořád dokola, a tak tomu uvěřil skoro

každý. Všichni, co tam byli, určitě tvrdí něco jiného, ale to se do vysílání nedostane. A ty, co se budou ozývat příliš hlasitě, pošlou k Astrid Halfdanové, která na ně uplatní Zákon zapomnění. Možná i něco horšího.“

Mezi lidmi se začaly šířit vymyšlené historky, takže pravda se skoro vytratila. Ale copak je možné, aby to bylo jinak, když Jardine ovládá všechna média?

„Musíme si promluvit o tobě,“ řekl Gavar. „Já bych to viděl takhle. Dostanu tě za moře, do Irska. Pod falešným jménem se zapíšeš na univerzitu v Dublinu. Všichni tě hledají, Abi. Můj otec a Bouda nesnášejí prohru. Budou tě pronásledovat, stejně jako ostatní uprchlíky. Na hlavu Midsummer Zelstonové bude vypsána odměna vyšší, než je částka, co dlužím svému dodavateli vína.“

„Páni, tolik?“

Vyměnili si pohledy, ale ani vtipy je nerozesmály.

„To asi nepůjde,“ řekla Abi. „Můj bratr je pořád ve vězení na Crovanově hradě za zločin, který nespáchal. Nemůžu ho opustit.“

„Ale co pro něj můžeš udělat, Abi? Vůbec nic. Ten hrad je chráněný prastarými kouzly Crovanovy rodiny. Žádný člověk, co se dostal do jeho péče, nemůže na záchranu ani pomyslet.“

„Meilyr Tresco se o to pokusil. Kvůli tomu umřel.“

Tak, a je to venku. Meilyr ani Dina už nežijí. Nikomu z nich už neublíží, když se někdo dozví pravdu, jak Meilyr skutečně umřel.

„Chceš říct, že to nebyla *sebevražda*? Myslel jsem, že nemohl snést ztrátu Síly...“

Gavar tiše poslouchal Abino vyprávění o zpackaném pokusu o záchranu Luka, i o Meilyrově hrozném, zbytečném konci. Když

skončila, Gavar si prohrábl své proslulé vlasy v barvě mědi. Jeho gesto jí na okamžik připomnělo Jennera a sevřelo se jí srdce.

„Abi, je mi líto, ale tvůj bratr se z toho hradu nedostane. Jeho nezachráním, ale tebe zachránit můžu. Za pár let, až se situace uklidní, dostanu z Millmooru tvoje rodiče a pošlu je za tebou. Taky Daisy, až bude Libby trochu starší. To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat po všem utrpení, kterým tvoje rodina kvůli té mojí prošla. Ale Luke...“

Abi si uvědomila, že v její hrudi pořád bije srdce, protože při Gavarových slovech měla pocit, že se jeho část změnila v led. Určitě není tak špatný, jak si zpočátku myslela. Ano, mívá světlé chvíle, kdy se chová slušně. Ale odmítá udělat cokoli pro kluka, o kterém ví, že je nevinný. A pokud bude mít nějaký vliv na osvobození rodičů z Millmooru, bude to v budoucnosti, ve které budou vládnout Jardinovi.

Když na motorce ujížděli z náměstí Gorregan, představovala si, že se Gavar odváží postavit vlastní rodině. Ale teď je jasné, že se mýlila.

„Promysli si to,“ řekl Gavar. „Zatím můžeš zůstat tady. Jsi tu v bezpečí. Pojď, něco ti ukážu.“

Odvedl ji do zahrady prosluněné žlutým světlem pozdního odpoledne. Daisy a Libby si hrály na babu a vesele při tom pokřikovaly. Gavar se sehnul, v běhu chytil svoji dceru a vyhodil ji do vzduchu. Dívenka nadšeně zaječela.

„Je načase, abychom Abigail ukázali náš jiskřící plot,“ řekl Libby a přiložil svůj nos na její. „Pomůžeš mi?“

Děvčátko přikývlo a Gavar je odvedl k plotu kolem zahrady. Sám o sobě vypadal jako úplně obyčejný plot, jehož plaňky byly nedávno natřené. Gavar se sklonil a vzal Libby za malou ručičku.

„Je to naprosto skvělé,“ vydechla Daisy do Abina ucha. „Dívej.“
„Není to úplně jako zeď kolem Kynestonu,“ řekl Gavar, „ale slouží svému účelu. Schovává tohle místo. Lidé projdou kolem, a nic nevidí. Pokusil jsem se o něco podobného, co kdysi Silyen udělal s mým bytem v Londýně. Tenkrát jsem měl hodně ex-přítelkyň a zažil jsem pár horkých chvil.“

Položil dceřinu ruku na plot a přikryl ji svojí dlaní. Za okamžik se kolem jeho prstů objevilo světlo, které se jako západ slunce rozšířilo po celém plotu.

„Griff, Libby i tvoje sestra, všechny můžete volně přicházet i odcházet,“ řekl Gavar a narovnal se. „Ale ty by ses neměla těch pár dní, co tu budeš, moc ukazovat.“

Pár dní.

Očekává tedy, že se rozmyslí co nejdřív. A taky čeká, že přijme jeho nabídku.

Měla by to udělat. Bude to tak nejrozumnější. Zkusí ho přemluvit, aby pustil Daisy s ní. Hned, ne někdy v nejisté budoucnosti. Gavar si možná myslí, že díky jeho opatřením budou Abina sestra i Libby v bezpečí, ale pokud je nablízku Jardinova rodina, nemá člověk nic jistého.

Má to udělat? Má si koupit Daisyino bezpečí za cenu toho, že opustí Luka?

„Pomůžete mi nasbírat nějakou zeleninu?“ požádala ji Griffith, zatímco dědic Kynestonu začal s oběma dívkami hrát jakési ragby pro batolata.

Abi se rozhodla, že malý rozhovor ji rozptýlí a odvede ji od neodbytných myšlenek. Následovala starou dámu kolem domu s terasou

do zeleninové zahrady. Rostly tam maliny, kolem kterých se vinuly úponky hrachu, a voněla tam hlína.

Bylo to tiché místo oddělené plotem od krutého, zkorumpovaného světa.

„Máte krásný dům. Vždycky jste tu žila?“

„Koupil mi ho dědic Gavar, když jsem si odpracovala svoje dny. Občas mě navštěvuje, a co se narodila Libby, bere ji s sebou pokaždé, když jeho otec dostane záchvat vzteku kvůli nemanželským dětem, které si někdo pořídí s prostou dívkou, a vykládá nesmysly o čisté krvi. Bůh mu žehnej, posílá mi i důchod.“

Griffith se pochlubila i výší důchodu a Abi si vzpomněla, že tu částku zná z účetních knih Kynestonu. Jenže tam je vedená jako měsíční poplatek za uskladnění Gavarovy sbírky doutníků.

„Hlídala jste jen Gavara, nebo všechny syny Jardinů? Nedokážu si je představit jako děti.“

Griffith se usmála. „Pořád nemůžu uvěřit, že z nich jsou dospělí chlapi. Nebo skoro dospělí. Měla jsem na starosti dva starší, ale když se narodil Silyen, převzala péči o něj a o Jennera mladší chůva.“

Abi si je v duchu pokusila představit. Gavar určitě dával pozor na Silyena, když pobíhal po zahradě. Stejně jako ona hlídala Daisy.

A co Jenner? Byl už tenkrát bez Síly a záviděl svým bratrům? Nečekaně z ní vylétla otázka.

„Myslíte, že Jenner měl někdy Sílu?“

Griffith si povzdechla.

„Nikdo z nás, co jsme tam sloužili, o tom nepochyboval, Abigail. Nejsem odborník, ale když byl úplně malý, nikdy mě nenapadlo, že by s ním nebylo něco v pořádku. Kolem Jennera se odehrávaly divné

věci, stejně jako kolem jeho bratrů. Zahradníci si dělali legraci, že když potřebují, aby rozkvetly květiny pro lady Thalii nebo aby dozrálo ovoce podávané k snídani, stačilo, aby je přes noc nechali v pokoji pana Jennera.“

„Kdy ty podivné věci přestaly?“

„To přesně nevím,“ zavrtěla Griffith hlavou. „Svým způsobem byl Silyen stejně náročný jako Gavar, a tak kousek po kousku zatlačovali Jennera do pozadí.“

Pak si lidé všimli, že přestal používat svoji Sílu, a tak mu konečně věnovali trochu pozornosti. Jenže ne takové, jakou by malé dítě potřebovalo. Pořád ho testovali. Nutili ho, aby stál před bránou a zkoušel ji otevřít. Jenner přilnul k ženě, která se o něj starala, jak už to malé děti dělávají. Lord Whittam ji mlátil a přikazoval Jennerovi, aby ho buď zastavil, nebo ji vyléčil, ale tomu se to nikdy nepovedlo. Když jsem šla kolem dveří, slyšela jsem, jak ta žena sténá a Jenner vzlyká. Ach...“

Griffith vytáhla kapesník schovaný v rukávu svetru a podala ho Abi. Probůh, to už zase brečí?

„Lidé mého Gavara kritizují. Ale řeknu vám, ten chlapec je neobyčejný. Uvnitř je přesně takový, jak ho vidíte zvenčí. A to ho ctí, i když to, co vidíte, se vám často nelíbí. U ostatních Jardinových nikdy nevíte, co se za jejich zářivýma očima a perfektními úsměvy děje.“

Není to snad pravda? Abi si utřela tvář, a v té chvíli se ozval křik.

Hned poznala Gavara a bylo slyšet, že zuří.

Abi se rozběhla kolem domu, ale na rohu ztuhla. Uprostřed zahrady, pod vrbami, kde si před chvílí hrály, stála Daisy a objímala

Libby, jako kdyby ji chtěla chránit. Daisy zahlédla sestru a začala na ni horečnatě mávat, jako kdyby jí chtěla naznačit, že se nemá ukazovat. Gavar je nejspíš před bránou s nějakým návštěvníkem. Ať už to byl kdokoliv, nemohl Abi ani obě dívky vidět.

Abi se narovнала a zaposlouchala se, ale okamžitě si přála, aby to neudělala. K zemi ji okamžitě přimrazila absolutní hrůza.

„Já vím, že ta Hadleyova holka je tady,“ ječela vztekle Bouda Matraversová.

„Netuším, o čem mluvíš.“

„Neplýtvej mým časem, Gavare. Stará se o tvoji dceru. Už z dálky jsem slyšela ten příšernej přízvuk z Manchesteru.“

Počkat. Bouda mluvila o „Hadleyově holce“. Ale ona myslela...
Daisy?

Vyměnila si pohled se svojí malou sestrou. Na Daisyině tváři se zračil strach.

To jí stačilo. Abi se rozběhla k Daisy a Libby, ale držela se stranou, aby nebyla vidět od brány. Zatřásla s Daisy, která doslova vrostla do země, a pak ukázala na Griffith. „Běžte!“ zašeptala a strčila do sestry. Sledovala, jak stará žena odvedla obě dívky zadními dveřmi do domu. Věděla, že Griff určitě zastrčí všechny závory.

Sakra, k čemu Bouda Matraversová potřebuje Daisy? Abi se přikradla blíž. Gavar už nekřičel. Místo toho plival slova, jako kdyby byla kyselá jako ocet.

„... chápu, proč mě otec potřebuje v Londýně. Chce, abych vysvětlil, proč jsem dneska ráno přerušil to zvěrstvo. Jsem pořád součástí týmu Jardinů. Ale nepotřebuje moji dceru ani nikoho, kdo se o ni údajně stará.“

„Ty nejspíš nechápeš vážnost situace, Gavare. Zaprvé: po tom, co jsi udělal, je *nezbytná* soudržnost rodiny. Zadruhé: ti odsouzení utekli. *Všichni*. Ráno se podařilo jednoho z nich chytit. Toho špinavého spratka. Potřebujeme i zbytek. Ale jedna věc je zajímavá, a to důvod, proč se ta Renie potulovala kolem parlamentu. Myslela si, že *máme* Abigail. Takže ta holka není s Midsummer. Musí se skrývat někde v Londýně. Když její sestra bude s námi v Aston House, možná se ji pokusí kontaktovat.“

„Jsi blázen,“ řekl Gavar. Abi ho sotva slyšela, protože se celá roztrásla. Právě se dověděla, že Renie chytili, a hned jí došlo, že Bouda chce využít Daisy jako návnadu... chce vlastnoručně dopadnout Abigail.

„Na co vlastně Abigail potřebuješ?“ pokračoval Gavar. „Na vaši příští Krvavou slavnost máte spoustu vězňů.“

„Slyšel jsi přeci, co vykládal Jenner. Tvrdil, že jsme všechny pochytali. Je to naše verze a lidé jí prozatím věří. Ale potřebujeme ty vězně ukázat dřív, než se lidé začnou ptát, co se ve skutečnosti stalo. Krvavá slavnost byla skvělá ukázka naší moci, Gavare. A *ty* jsi ji zničil.“

„Takže otec chce, abych se vrátil do Londýna a hrál si na šťastnou rodinku? A mám s sebou vzít Daisy Hadleyovou. Co když to neudělám? Třeba se mi líbí tichý život na venkově.“

„To je snadné. Nechám její rodiče převést z Millmooru do vazby. Jestli Abigail brzy nedopadneme, vyhlásím, že je odvezeme k Astrid, aby je vyslechla – pokud se sama nevzdá.“

Abi se kousla do ruky, aby nevykřikla, nebo aby neskočila na Boudu a nevyškrábala jí oči. Její matka a otec v rukách Astrid Halfdanové?

„To je všechno, co jsem ti chtěla,“ řekla Bouda. „Radši bych se měla vrátit. Midsummer Zelstonová dneska ráno předvedla směšně

divadlo. Až ji chytíme, dostane se jí stejné spravedlnosti jako Meilyrovi. Věř mi, Gavare, v téhle hře bys neměl být na špatné straně. Nemůžeš se schovat na venkově a předstírat, že se nic neděje.“

Zavolala na někoho mimo dohled a Abi uslyšela, jak nastartovalo auto.

„No, schovávat se samozřejmě nemá cenu, vzhledem k tomu, že tohle místo mělo být tajné. Jak jsi ho našla?“

Abi si představila, jak se Bouda otočila na svých vysokých podpatcích, které vždycky nosila, a usmála se perfektně namalovanými rty.

„Vždycky jsme věděli, že jezdíš do téhle vesnice, ale zatím jsme nepotřebovali najít tenhle dům. Dokonce ani teď ho nevidím. Ale copak jsi zapomněl, že jsme svoji? O našem svatebním dni se naše Síly dotkly. Znamená to, že vím, že přímo za tebou je místo chráněné tvoují Sílou. A víš co?“ Bouda ztišila hlas. „Je to *silné*. Ty jsi silný. Pravý dědic svého otce. Můj manžel. My jsme rodina, Gavare. Představ si, co bychom společně dokázali, kdybys nás nepovažoval za své nepřátele.“

V příštím okamžiku Abi zahlédla, jak Bouda konečky prstů pohladila Gavara po tváři a svoje rty, rudé jako krev, přitiskla na jeho.

Pak se zabouchly dveře auta a Bouda odjela.

Po chvíli Gavar vykročil zpátky k domu. Hřbetem ruky si utíral ústa. Abi se rozběhla za ním.

„Ty jsi poslouchala?“ Jeho výraz naháněl hrůzu. „Proč mi nedají pokoj? Proč mi *všichni* nedáte pokoj?“

„Já vás neprosila, abyste mě sem přivezli! Skutečně poběžíte za svojí rodinou, jakmile vaše žena pískne a otec luskne prsty?“

Gavar k ní přiskočil rychlostí, jakou by u muže s tak vysokou a statnou postavou nikdo nečekal. Abi zakolísala a zvedla paži, aby

zadržela ránu, která nikdy nedopadla. Dědic ji popadl za zápěstí a přitáhl ji k sobě. Viděla, jak se mu pod kůži nahrnula purpurově rudá krev.

„Moje dcera je jediná rodina, kterou mám. Na nikom a na ničem jiném mi nezáleží. Ani na *nich*. Ani na *tobě*. Zítra odjedeš do Dublinu. Dneska odpoledne všechno zařídím. Už toho všeho mám až po krk.“

Pak ji pustil, ale na zápěstí jí zůstal otisk prstů jako bílý stín jeho hněvu.

Po zbytek dne byla atmosféra v domě nesnesitelná. Pozdě odpoledne, když si Libby zdřímla, Abi vzala Daisy ven. Procházely se po upravených cestičkách zeleninové zahrady a Abi prozradila sestře, že Gavar chce, aby odjela do Irska.

„To je dobrý nápad,“ přikývla Daisy. „Budeš v bezpečí.“

„Ale co Luke?“

„Přemýšlej. Jestli je Gavarův otec takový blázen a taky zloduch, jak dlouho vydrží u moci? Převezmou to po něm Gavar s Boudou a on pak Luka osvobodí. Už dřív ho přeci dostal z Millmooru, ne? Gavar nemá rád, když od něj lidé něco *čekají*.“

Abi překvapeně zírala na sestru.

„Je ti jedenáct. Jak můžeš takhle přemýšlet o politice?“

„To přeci není žádná politika. Jen rodina. Zvlášť v současné situaci. Chci, abys byla v pořádku, Abi.“

Daisy sestru objala. V té chvíli nebylo těžké si připomenout, že jí je jen jedenáct. Byla malé dítě vyhnané do bezohledného světa dospělých, jehož pravidla se musela dobře naučit. Abi ji pevně stiskla a políbila ji na hlavu.

Po návratu do domu oznámila Gavarovi, že souhlasí se svým odjezdem do Irska. Čím dřív, tím lépe. Viděla, jak se dědici ulevilo. Okamžitě odešel někomu zavolat. Abi předpokládala, že Gavarův kontakt dal do pořádku víc než jen pár nezákonných průšvihů v Gavarově drogové minulosti.

Díky jejímu souhlasu byla nálada při večeři překvapivě uvolněná. Po ní hráli jednoduché deskové hry a vždycky nechali Libby vyhrát. Když ji Daisy ukládala do postele, Griffith provedla Abi po domě a našla pár věcí, které bude potřebovat během prvních dnů v exilu: oblečení, toaletní potřeby a roličku bankovek.

„Na lodi budete potřebovat nějakou knihu, abyste odvedla pozornost od mořské nemoci,“ řekla. „Jste chytrá dívka a určitě ráda čtete.“ Abi se zamyšleně podívala na poličky, které byly plné brožovaných svazků. Griff má evidentně ráda detektivní romány. Abi se ušklíbla. Poslední věc, kterou potřebuje, jsou příběhy o tom, jak ochranka neúnavně pátrá po nějakých lidech. Klekla si a začala zkoumat spodní poličky. Našla v nich pohádkové knížky, z nichž si některé pamatovala ze svého dětství.

„Vzpomínám si na tuhle,“ řekla a vytáhla *Nehody králů*. V ilustrované knize byly převyprávěné pověsti z dob, kdy v zemi vládli králové. Například příběh zmateného krále Canuta, který si představoval, že má Sílu, a snažil se obrátit příliv, nebo nenasytného Jindřicha I., který se ujedl k smrti, když se cpal úhoři. Abi si vzpomněla, jak Luke při této pohádce plakal odporem.

„Ách, tuhle chlapci milovali. Dědic Gavar se smál, až celý zbrunátněl, a mladý pan Silyen, no, na všechny ty vtipy byl moc malý, ale tolik ho to fascinovalo, že konečně přestal dělat lumpárny.“

„Vy jste jim četla tohle?“

„Tam dole jsou pohádky před spaním, přivezla jsem je z Kynestonu.“

Abi se podívala na knížku, kterou držela v ruce, a pak se sklonila, aby ji vrátila.

„Ne, ne,“ řekla Griffith. „Zaujala vás, tak si ji nechte. Známa knížka člověka uklidní, a přesně to teď potřebujete. Možná si při pohledu na ni uvědomíte, že všichni tři byli kdysi dětmi. Jsme tím, co z nás udělal život, Abigail.“

Znělo to rozumně, ale člověk to nesměl zkoumat příliš podrobně. Svět je plný lidí, se kterými život zacházel mnohem krutěji než s Jardinovými hochy, a přesto jsou mnohem lepší než oni. Abi se kousla do rtu a strčila knížku do batohu.

Šla si lehnout brzy. Položila batoh na židli vedle postele a usnula přerušovaným spánkem. Když se probudila, byla ještě tma.

Abi se posadila a rozhlédla se po útulném pokoji. Gavar Jardine jí nečekaně nabídl tohle útočiště, které bude i nadále chránit Daisy.

Pro ni však tenhle dům není to správné místo. Ani Dublin. Musí zůstat v Londýně.

Už se nebude schovávat ani utíkat. Je čas na boj.

Lord Jardine a Bouda by z celé země udělali jednu velkou Krvavou slavnost, kdyby mohli. Mocní jen tak pro zábavu zatlačí obyčejné lidi do kouta a zničí Británii.

Je čas přerhat řetězy a zemi osvobodit.

Abi se oblékla a popadla batoh. Během dne prozkoumala schodiště, aby zjistila, jestli je v pořádku. Druhý schod odspoda skřípal, a tak ho cestou dolů překročila. Zastavila se v kuchyni a napsala vzkaz pro Gavara.

Řekněte Daisy, že jsem v Dublinu. Dohodli jsme se, že bude bezpečnější, když odjedu v noci, zakončila dopis.

Složila papír a zarazila se. Pak ho znovu rozložila a připsala dvě řádky.

Jste mnohem lepší než zbytek vaší rodiny. Věřím tomu a doufám, že jednou tomu uvěříte i vy.

Hodila si batoh na ramena, z misky u zadních dveří si vzala, co potřebovala, a vyběhla ven.

Vyšla na zahradu osvětlenou měsícem a pevně stiskla ukradené klíče. Má velkou výhodu, protože je dcerou automechanika.

Ale jestli existuje nějaká věc, kterou jí Gavar *nikdy* neodpustí, tak to je tohle.

O pár minut později se po příjezdové cestě rozjela jeho motorka.

DRUHÁ KAPITOLA

Má velkou výhodu, protože je synem automechanika.

Luke nikdy nechodil do autoškoly, ale ze všech tří byl jediný, kdo byl schopný sednout si za volant. I když ani to moc neznamenalo. Na odbočce na Colchester je předjelo nějaké auto a Luke zaklel. Vedle něj seděl Silyen s hlavou opřenou o okno. Náhlý pohyb ho probral a on zasténal. Za nimi se ozval chraplavý smích. Na zadním sedadle byl zkroucený do klubíčka Pes, stejně jako skutečné zvíře na výletě autem.

Luke se snažil uklidnit roztřesené ruce na volantu. Utřel si zpočnou dlaň o špinavé koleno a přeřadil rychlost. Upřeně se díval na silnici před sebou, ale nemohl zahnat hrozivé představy, které se mu pořád vracely. V duchu viděl, jak doprostřed náměstí Gorregan přivedli Juliana a připoutali ho řetězy. Slyšel, jak prosil a naříkal. Pak už jen stříkala krev a ozýval se jekot. Jako další se na pódiu objevila Abi, která ho měla vystřídat.

Všechno, co následovalo, mu připadalo jako sen: oheň, lvi, gejzír vody, který všechno spláchl a přirazil Luka na mramorovou balustrádu. A on při tom nárazu ztratil vědomí.

Silyenův stisk ho přivedl k sobě a Pes ho postavil na nohy. Luke se zoufale rozhlížel po Abi. Nemohl se smířit s tím, že promeškal svoji šanci a nezachránil ji. Ale Silyen tvrdil, že už jí někdo pomohl. Gavar Jardine.

Luke se podíval na Mocného, který seděl vedle něj. Může mu věřit? Sice nemá důvod lhát, ale proč by Gavar Abi zachraňoval?

Na druhé straně, dědic přeci přerušil Krvavou slavnost. Udělal to, když přivedli Renie. Nejspíš to bylo moc dokonce i na Jardina.

Silyen Luka dovlekl k nejbližší silnici a zvedl ruku. Přijíždějící auto se skřípěním brzd zastavilo. Pes z něj vytáhl nešťastného řidiče, strčil Luka za volant a všichni tři se vydali na nejpodivnější cestu v historii. Mířili na Silyenovo sídlo Far Carr.

Luke bubnoval prsty do volantu a snažil se uspořádat si v hlavě nové události. Viděl, jak ožili bronzoví lvi a přeběhli náměstí, aby zachránili vězně, včetně Renie. Silyen tvrdil, že to byla práce jiné Mocné, Midsummer Zelstonové. Její příjmení Luka překvapilo. Jednalo se o neteř Kancléře, z jehož vraždy ho obvinili. A ona unesla jeho přítele i ostatní vězně do bezpečí.

Skutečně to takhle skončí? Kromě dvou prvních obětí Krvavé slavnosti jsou všichni v pořádku? Kéž by tomu mohl věřit.

„Jsi nějak potichu,“ řekl Silyenovi, který se tiskl k oknu. „Jsem z toho nervózní.“

„Je mi špatně z toho auta,“ odpověděl Silyen unaveně. „Nesnáším techniku. Uf.“

„Určitě víš, že to byl Gavar? Proč by zachraňoval Abi?“

Silyen se na něj podíval. Kůži kolem tmavých očí měl vlhkou, ale přesto je protočil nahoru.

„Konečně pochopil, že by se měl chovat jako kavalír? Chtěl naštvat našeho otce? Gavar nerozumí ani sám sobě, a já to vzdal už dávno.“

„Je s ním v bezpečí?“

Silyen se odvrátil. „V mnohem větším bezpečí než se zbytkem mojí rodiny.“

Což byla pravda. Luke se snažil potlačit strach a zklamání. S pomocí Coiry utekl z Crovanova hradu, ale pak ztratil sestru v okamžiku, kdy jí byl tak blízko.

Teď má jen Silyenovo slovo, a ten tvrdí, že Abi je s Gavarem. Zatím mu musí věřit, a proto sedí v tomhle autě. Navíc je obviněným vrahem a uprchlým vězněm, a tak rušné náměstí obklíčené ochrankou pro něj není tím nejlepším místem, na kterém by se měl zdržovat.

Far Carr leží na východním pobřeží, několik hodin cesty na východ. Abi tam za nimi může přijet. Osamělá usedlost by pro ni byla dobrou skrýší.

A co Coira? Zůstala na Eilean Dóchais a je odhodlaná konfrontovat zrůdu, která je jejím otcem – lorda Crovana. Jak bude Crovan reagovat? Vyhodí ji z hradu? Někde ji zamkne? Nebo něco horšího? Kéž by se mu ji podařilo přesvědčit, aby přijela do Far Carr.

Jenže on těžko může zvat hosty na Silyenovo sídlo. Je přeci vzbouřenec na útěku a Coira bude uprchlá tajná dědička. Luke tomu klukovi nevěří. Ví tak málo o jeho skutečných zájmech a motivech, ale na druhé straně v jeho blízkosti necítí bezprostřední nebezpečí. Na rozdíl od společnosti, ve které se nacházel po většinu předcházejícího roku.

Všechny události ho tak rozrušily, že jel skoro krokem, a nějaký řidič na něj při předjíždění zatroubil. Luke upřel svoji pozornost zpátky na silnici. V první řadě se všichni musí dostat na Far Carr v jednom kuse.

Jižně od Ipswiche přešla silnice ústí řeky a Luka oslnilo slunce, které se odráželo od kovových stěn konzervárny. Nemohl si vzpomenout, jak se pracovní tábor jmenuje, ale věděl, že zajišťuje lov ryb a jejich zpracování. Další způsob, jak si odpracovat svoje dny. Podle někoho to tady je lepší než ve zchátralých továrnách v Millmooru. Luka napadlo, že jeden druh otroctví nemůže být lepší než jiný, když nevolnictví samo o sobě je do nebe volající zlo.

Konečně se dostali do volné krajiny, kterou na obzoru narušovalo pár domů s hustými živými ploty. Silnice se zúžila do jednoho pruhu a baldachýn z korun stromů zářil všemi odstíny zelené. Silyen se posadil a ukazoval Lukovi směr. Minuli opuštěné parkoviště, na kterém místní lidé nejspíš venčili psy.

Pak se vůz zastavil a Luke pochopil, že blíž k sídlu už nepojedou.

„Domov, šťastný domov,“ oznámil Silyen. Očividně ho potěšilo, že cesta skončila. „Rád bych věděl, co si mí zaměstnanci pomyslí o nových členech domácnosti svého pána. O pánově společníkovi a věrném psu?“

Luke se zakuckal. „Jeho *kom*?“

Pes na zadním sedadle se skřehotavě rozesmál.

To byla další zvláštnost na už tak bizarní situaci. Luke nepřijde do sídla Mocného jako otrok, ani jako vězeň, ale jako host.

Nebo možná jako pánův společník. Luke se ušklíbl.

„Můžu ti dát vlastního sluhu,“ řekl Silyen. „Chceš ho? Rix měl

stovky otroků. Takhle je chránil před pracovními tábory. Bůh sám ví, co tam všichni dělali. Nejspíš stříhali trávu nůžtičkami na nehty.“

„Na co ty vůbec potřebuješ sluhy?“ zeptal se Luke. „I když pomínu tu maličkost, že *otroctví* je špatná věc, tak my tři nepotřebujeme, aby se o nás někdo staral. Měli bychom trochu soukromí.“

Nikomu by nemuseli vyprávět pohádky, pokud sem přijede Abi, nikdo by nevyzvídal, když se objeví Coira. Bylo by to skvělé.

„Žádné služebnictvo?“ řekl zamyšleně Mocný. „Soukromí. Hmm, k čemu by nám to bylo, Luku?“

V jeho očích se nepokojně zablesklo a Pes se znovu zkroutil na zadním sedadle. *Prosím*, pomyslel si Luke a pevně zavřel oči. *Prosím, ať si se mnou Silyen Jardine nehraje.*

„Myslel jsem na staletí vykořisťování a útlaku,“ řekl opatrně. „Fakt nic pěkného.“

„No, když to bereš takhle... Vlastně by to bylo docela čestný. Už to tady kdysi bylo. Ale varuju tě, roznáška pizzy tady nefunguje. Až se budeš celý týden cpát zaječí paštikou, kterou nám připraví Pes, budeš mě nejspíš prosit, abych to přehodnotil.“

Silyen vystoupil z auta a vykročil směrem k lesu.

Luke se ohlédl přes rameno a podíval se na Psa. „Co je na tom tak směšného?“

„Žádní otroci? Ale to jsi přeci ty. Navždycky, Hadleyi.“

Muž vycenil zuby do svého příšerného úsměvu a vyklouzl ze zadního sedadla.

Luke rychle strčil klíčky od auta do kapsy, ale nejdřív zkontroloval stav paliva. Necelá polovina nádrže. Dost na to, aby se dostal daleko odtud, když bude třeba. Pak se rozběhl do lesa za svými společníky.

Luke se snažil zapamatovat cestu, po které se všichni tři vydali. Konečně dorazili k hradbám Far Carr. Byly postavené z cihel, stejně jako v Kynestonu, ale ve velkých obloucích se kroutily sem a tam. Když přišli blíž, Luke zjistil, že cihly jsou bílé a rozdrolené a vyzařuje z nich slabá Síla. U nízké železné brány stál malý strážní domek.

„Dobrá,“ řekl Silyen. „Než to vyřídím, musíte vy dva jít z cesty. Objevit se s jedním uprchlým vrahem by mohlo být skvělý, ale hned se dvěma, to je nad všechnu představivost.“

„Ty je doopravdy propustíš?“

„Když jsi mě tak pěkně požádal.“

„Víš,“ řekl Luke, „myslím, že světový mír, rovnoprávnost žen a konec celosvětového hladu by taky nebyly od věci.“

Silyen se ušklíbl. „Neprovokuj, Hadleyi.“

Pes ho dostrkal do strážního domku. Dlouho ho nikdo nepoužíval a všude byly vrstvy prachu. Luke začal kýchat. Špinavým oknem oba sledovali, jak z brány vyšlehla nádherná záře. Krátce na to se za ní začali shromažďovat zaměstnanci z Far Carr, které přivolal jakýsi Sílou vyslaný rozkaz. Zastavili před Silyenem a mnozí ztěžka oddychovali, protože přiběhli ze vzdálených konců obrovského sídla. Ve shromážděném davu bylo hodně dětí. Rix zřejmě nabízel útočiště celým rodinám, které si u něj měly odpracovat své dny.

Ale přes to všechno ovládl Luka a přinutil ho, aby zabil kancléře Zelstona. Luke cítil mravenčení po celém těle, protože násilí je násilí, i když si oběť na nic nepamatuje. Co Rix udělal, je v každém případě špatné. Ale taky se to stalo před smrtí Jacksona. Před Crovanem a Eilean Dóchais. Před Krvavou slavností.

Kdyby Luke dostal pistoli a znovu ho postavili před Whittama Jardina, museli by použít Sílu, aby ho přinutili zmáčknout kohoutek? Nebo by to udělal vědomě?

Ten nápad ho rozrušil, a proto byl rád, když Silyen zatleskal a přerušil jeho myšlenky. Kolem Mocného se shromáždilo několik stovek lidí. Luke se při pohledu na ně zhrozil. Kam teď půjdou? Pošlou je na jih, do rybních konzerváren? Nebo na sever do Bore? Zavřou děti na ta příšerná místa, která jsou mnohem horší než služba ve Far Carr. Je to nějaký krutý žert Silyena Jardina.

Příliš pozdě. Měl jsem na to myslet dřív, než jsem začal vykládat svoje moudra.

Silyen roztáhl ruce jako nějaký kouzelník, který po představení čeká na potlesk.

„Dávám vám volnost,“ řekl. „Vaše nucené práce skončily. Je jedno, jak dlouho jste tu sloužili. I kdybyste přišli teprve minulý týden, nemáte už žádné dluhy.“

Luke zůstal stát jako omráčený. Volní? Skončily? Copak to je takhle jednoduché? Všichni v davu to cítili stejně, protože se ozval nevěřící pokřik. Silyen zvedl ruku a hluk utichl.

„Mám jednu podmínku,“ pokračoval a nasadil svůj falešný úsměv. „Vzhledem k okolnostem docela rozumnou. Okamžitě odejdete. *Hned* teď. Koho za dvě hodiny najdu na svém pozemku, toho osobně odvezu do Bore.“

Další události dostaly rychlý spád. Většina lidí se otočila a utíkala ke svým domkům. Někdo se snažil poděkovat Silyenovi, který zrozpačitěl, když se jedna žena středního věku sklonila a políbila mu ruku. Rodiče okamžitě vyhnali děti za bránu, aby neriskovali, že

budou odvezené do Bore. Luke slyšel, jak jim přikazují, aby na ně počkaly a nepohnuly se ani o centimetr, zatímco oni se vrátili domů a sbalili jejich věci. Stejně by to udělali i Lukovi rodiče.

Luke se snažil myšlenky na rodiče zahnat. Nebylo to pro něj lehké. Doufal, že jsou v Millmooru a v bezpečí. Daisy a Abi jsou s Gavarem Jardinem. Pořád s tou nebezpečnou rodinou. Kam se poděly? Určitě nezůstaly v Londýně, v Aston House.

Luke v kapse nahmatal klíče od auta. Nechá ho Silyen vyjít z brány stejně snadno, jako když propustil Rixovo služebnictvo?

Proč se o něj Silyen tolik zajímá?

Pak ho něco napadlo. Párkrát nachytl Mocného, jak se neobvykle dlouho dívá jeho směrem, jindy z chlapcových slov vycítil skryté narážky. Pomyšlení, že v něm Silyen našel zalíbení, nebylo zrovna příjemné, ale ostatní důvody, proč upoutal pozornost psychopata s magickými schopnostmi, ho znepokojovaly mnohem víc.

Ty důvody mohly znamenat jak zásah do jeho vědomí, tak nějaký experiment, které chtěl uskutečnit za pomoci Síly. Všechno začalo hned tu první noc, kdy ho vyhodili před bránou do Kynestonu, a on cítil Sílu Mocného přímo ve svém nitru.

Nebo šlo o důvody, které by mohly vysvětlit záhadnou epizodu v Eilean Dóchais, když se Crovan snažil přecíst Lukovy vzpomínky na Zelstonovu vraždu prolomením bariéry v jeho mysli poté, co na něj Rix uvalil zákon Zapomnění. V halucinogenní krajině ozářené jasným sluncem, kde se vše přihodilo, spojila tenká hedvábná nit Luka s jasnou postavou, která nemohla být nikdo jiný než Silyen Jardine. O *jaké* spojení se jedná?

V každém případě ho Silyen Jardine chce mít nablízku.

Ale chce v jeho blízkosti zůstat i Luke?

Zoufale toužil dostat se zpátky ke Coiře. Ale ta není jediná, na koho musí myslet. Silyen je jeho jediné spojení na Gavara, který teď má obě jeho sestry.

Před chvílí Mocný pouhými třemi slovy propustil několik stovek lidí. Možná Silyen věří, že Mocné oslabuje, když se spoléhají na systém nucených prací a zapomínají na dar Síly. Ten kluk nemá ke své rodině, přesněji řečeno ke svému otci, žádný respekt.

Může Silyen vyhrát boj s krutou vládou vlastního otce? Pokud bude někdo jako on na straně práva, musí si toho brzy všimnout Mocní. Nakonec možná přijde změna.

„Už můžete ven.“ Silyen vešel do strážního domku. „Všichni jsou zaměstnaní balením a přípravou na odchod. Je třeba obejít hranice. Jakmile se mí bývalí sluhové dostanou do první vesnice, roznese se, co jsem udělal. Až se to donese k mému otci, ujišťuju vás, že dostaneme návštěvu. Rix se o hradby nikdy nestaral, takže v nich jsou jen zbytky staré Síly. Musím to dát do pořádku.“

„A co my? Spoutáš nás, jako jsi to udělal v Kynestonu?“

Silyen naklonil hlavu na stranu. Tolik se podobal nějakému ptáku a Luke napůl očekával, že vytáhne víčka nahoru, nebo roztáhne černá křídla.

„Potřebuju to, Luku?“

Luke dlouze vydechl. Už to nemohl dál odkládat. Silyenova upovídání, to, že ho zachránil a pak propustil služebnictvo, nic z toho nemohlo vymazat jednu věc, na kterou Luke hledal odpověď.

„Proč jsi dovolil Crovanovi, aby mě odvezl? Víš přeci, jak se chová k lidem, jak příšerný je jeho hrad. Zjistil jsi, co Rix udělal té noci,

co umřel Zelston. Mohl jsi to říct otci nebo parlamentu. Možná by mě neodsoudili a Jackson by nepřišel o Sílu. Nejspíš by ještě žil.“

Najednou se Lukovi zlomil hlas jako tříška a začaly ho pálit oči. Rychle zamrkal, ale přesto mu vyhrkly slzy. Znovu si představil Jacksona na všech čtyřech, viděl, jak mu z očí tryská zlato, když z něj Crovan vyrval Sílu. Viděl jeho mrtvolu v hale Eilean Dóchais i kaluž krve na dlažbě.

Luke na ty chvíle nezapomene do konce života. Ano, chce bojovat proti vládě Mocných, protože to je správná věc. Protože chce odvetu za krutosti, které musel vydržet. Za to, že se musel dívat na utrpení druhých. Mocní chtěli zabít Abi. Renie ukradli dětství. Psovi znásilnili ženu a udělali mu ze života peklo.

Ale ta „správná věc“ je zatím jen představa. „Odveta“ je jen zlost. Luke uchovával v srdci všechno, co Jacksonovi dlužil, i co se od něj naučil. Drželo ho to při životě. Nikdy nezapomene na svého učitele, který v pracovním táboře nabídl přátelství vyděšenému, opuštěnému teenagerovi a naučil ho, že musí jít za svým snem.

Pak promluvil Mocný. V jeho hlase zazněl obranný tón.

„Ujistil jsem se, že ti nikdy nebude hrozit... špatné zacházení. Řekl jsem otci, že tě Crovan nesmí poškodit, protože tvoje informace jsou pro nás příliš cenné. Dal mu speciální instrukce.“

„Poškodit? On lidi *mučí*. Dělá to pořád dokola a dokola, a pokaždé zařídí, aby na to zapomněli. Věděl jsi to? Určitě víš, co udělal Psovi. A přesto jsi k němu zaskočil na čaj, jako kdybyste byli nejlepší kamarádi.“

„Bylo to kafe.“

Dřív, než si uvědomil, co dělá, napřáhl Luke ruku. Měl vědět, že

to nemá cenu, protože rána na Mocného nikdy nemohla dopadnout. Luke zavrával a ztěžka upadl na zeď strážního domku.

Chvilí zůstal nehybně stát, aby nabral dech. Pak se otočil, opřel se zády o stěnu a podíval se na Silyena. Cítil se neskutečně zranitelný. Věděl, že nejspíš vypadá vyděšeně, ale bylo mu to jedno. Mocný musí uznat, že to, co on považuje za nějakou legráčku nebo malou intriku, působí druhým bolest a utrpení. Někdy to je doslova otázka života a smrti. Jenže Silyen to není schopný pochopit, takže Luke nemá žádnou naději. Nemá cenu, aby se nad ním pokoušel zvítězit.

Silyen vypadal... nejspíš.

„Luku, kdyby ses neobjevil na Gorreganu, a já chci vědět, jak se ti to povedlo, odvezl bych tě od Crovana během několika dnů. Přiznávám, měl jsem to udělat už dřív.“

„Proč jsi to všechno dělal?“

„Mluvil jsem o tom to ráno před soudem a pak znovu, když jsi odjížděl z Kynestonu. Řekl jsem, že jedeš někam, kde pro mě budeš užitečný, protože mám pár otázek a potřebuju znát odpovědi. Ty víš, co to bylo za otázky: jak funguje akt Zapomnění.“

„Užitečný? Otázky a odpovědi? Poslal jsi mě k tomu šílenci jen proto, abys něco zjistil?“

„Něco zjistit je nejlepší důvod, když chceš něco udělat.“

„Skutečně? Co takhle udělat něco, protože to je správné? Nebo udělat ze světa lepší místo?“

Na Silyenově tváři se znovu objevila nejistota. Luke si dokázal představit, jak mozek Mocného pracuje na plné obrátky, aby mu vrátil úder: *Jak bys definoval „správný“? Lepší místo pro koho?*

Jenže Silyen neudělal ani jedno.